11-44

Projecte

RESOLUCIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU DEL PSUC

Novembre de 1983.

El Comitè Executiu del PSUC ha pres coneixement de la Resolució, de data 1er. de novembre de 1983, del Comitè Central del PCE, referent a la situació creada a diversos ajuntaments d'Espanya on, tot i ser l'esquerra majoritària, l'alcaldia no recau en el cap de llista de la formació política més votada.

El conjunt de les preocupacions expressades en aquella Resolució, el Comitè Executiu del PSUC les tenia ja assumides en el marc de la seva política reiteradament expressada -i aprovada pel Comitè Central- de permanent disposició a assolir, per la via del diàleg amb els socialistes, les millors condicions possibles de governabilitat allà on les forces d'esquerra disposen de majoria. Per tant, acorda:

1 - Seguir atentament el resultat de les converses demanades pel PCE al PSOE amb la voluntat de contribuir-hi des de la nostra posició de partit independent però, alhora, profundament interessat en el desenvolupament d'una política de progrés a nivell de tota Espanya, amb totes aquelles mesures que, dins d'un acord global a nivell d'Estat, contribueixen a la millora de la governabilitat dels ajuntaments, en benefici dels ciutadans, els interessos dels quals defensem per damunt de tot partidisme estret.

2 - Reiterar la demanda de converses formals al PSC, que estableixin, mitjançant les actuals relacions entre els respectius grups municipals, unes conductes de millorament de les posicions de govern en aquells Ajuntaments i Institucions supramunicipals (CMB, Diputació...) on PSC i PSUC constitueixen majoria.

3 - En aquest ordre de coses, el PSUC, en cas de produir-se aquest acord global a nivell d'Espanya i a nivell de Catalunya i pel que fa als municipis de Cornellà i Mollet, està disposat a considerar la presidència de les respectives alcaldies amb la voluntat que això pugui ser resolt en el marc d'un compromís d'equip de govern i de programa d'actuació satisfactori per als interessos dels ciutadans de les localitats afectades.

.....

Aquest és el paper que ha elaborat el grup del Comitè Executiu encarregat de la part de la Resolució relativa al Capitol III del Document del CC. del P.C.E.

A la reunió celebrada ahir dijous van assistir Jordi Solé Tura Paco Rodriguez i Quim González. No va assistir Joan Sanjuan. El paper que presentem és el resultat de la reunió, malgrat que tots tres assistents ens varem reservar la possibilitat d'introduir encara alguna esmena a la reunió de dilluns del Comitè Executiu.

Divendres, 11 de novembre. 1983

III. PER UNA DEMOCRACIA AVANÇADA

Des de la situació específica de Catalunya, el PSUC com - parteix les propostes generals del Capitol III del Document Polític aprovat pel C.C. del PCE com a base de discussió pel XI Congrés.

L'evolució de la situació política i econòmica en els mesos transcorreguts des de l'aprovació d'aquest document i el moment de celebrar la nostra conferència confirmen l'anàlisi realitzada en aquest document i fan encara més necessària una presa de posició i una acció decidida en la línia que en ell s'assenyala.

La política econòmica del govern del P.S.O.E. ha girat en aquests mesos entorn de tres eixos principals: l'austeritat, ~~expressada sobretot en les propostes de reducció salarial~~, la reconversió industrial i la proposta de concertació entorn del Programa a Mig Termini per l'economia espanyola (1983-86). El denominador comú d'aquests tres eixos és l'enfocament monetarista de la crisi econòmica, amb l'únic objectiu de reduir la inflació, però sense introduir cap element real de lluita contra l'atur.

Les propostes d'austeritat es basen gairebé exclusivament en la reducció dels nivells salarials i en l'augment dels beneficis empresarials com a únic motor de la recuperació econòmica. Hi ha un abandonament de la perspectiva de sanejament i d'enfortiment del sector públic .

La política de reconversió industrial no s'ha enfocat com una política de reindustrialització sinó com un procés de desmantellament de sectors sencers (Sagunt, drassanes de Galicia, etc.) sense alternatives que assegurin el manteniment del lloc de treball i sense un diàleg autèntic amb les forces

directament concernides. En aquest sentit, denunciem l'escandalosa actitud del Ministeri d'Indústria de marginar CC.OO.de les negociacions sobre la política de reconversió i les declaracions del President del Govern sobre el caràcter "desestabilitzador" de les mbilitzacions impulsades per CC.OO.

D'altra banda, no s'han confirmat les perspectives positives que semblaven obrir-se pas sobre la possibilitat d'una autèntica negociació del Programa quadriennal del Govern.

Tot això fa més urgent la necessitat d'impulsar una àmplia discussió i una àmplia mobilització popular sobre els objectius indicats al Document del C.C. del P.C.E.,la línia del qual coincideix amb les propostes de solidaritat nacional de CC.OO.

Les propostes de Reforma Agrària Integral han estat avalades per la mobilització de milers de jornalers i pagesos d'Andalusia.La proposta de reforma agrària presentada per la Junta d'Andalusia és tímida i insuficient,però no s'explica sense la pressió popular manifestada entorn a la proposta de RAI. La situació del camp i de la pagesia són,però, molt diverses a les diferents nacionalitats i regions d'Espanya i això ens obliga a presentar propostes de reforma i de modernització de les estructures agràries adequades a la situació real del camp a cada lloc. Les darreres mobilitzacions mostren que és possible avançar cap a una sèrie de reformes que donin satisfacció a les aspiracions de la immensa majoria dels treballadors i petits propietaris del camp i mostren també la necessitat que els comunistes definim amb urgència programes d'actuació en funció de les situacions concretes de cada lloc.

Considerem també que les propostes del Document del CC. del PCE sobre la necessària democratització del sector públic i sobre la intrdducció d'elements de planificació de l'economia són imprescindibles i urgents, davant la nul.la iniciativa del govern en ambdós terrenys. El mateix es pot dir en relació a les mesures relatives al control del sistema financer,pràcticament inexistents ,llevat de la modificació dels coeficients obligatoris.

Quant a la Seguretat Social, no sols no s'ha avançat en la seva racionalització sinó que estan guanyant terreny les tendències a la privatització dels seus serveis. Es pot assegurar que en els darrers mesos, el sistema de la Seguretat Social ha perdut pes en el conjunt de les institucions públiques.

Amb tot, el problema més greu i urgent és el problema de l'atur. En aquesta qüestió decisiva no sols no s'ha produït cap avanç substancial, sinó que es pot prpduir un greu retrocés si culminen tal com estan previstos els plans de desmantellament de grans empreses del sector públic, de generalització de contractes a temps parcial, de paralització de la posta en marxa de la jornada de 40 hores i d'ajornament indefinit del compromís de jubilació als 64 anys. Aquesta continúa essent, doncs, la qüestió principal per a definir una autèntica política d'esquerra a Espanya.

~~s'ha produït cap avenç substancial, sinó que que es pot produir un gran retrocés si culminen els plans de desmantellament de grans empreses del sector públic, de generalització dels contractes a temps parcial i de precarització de la feina en front de la jornada de 40 hores. Aquests continúa essent, doncs, la qüestió principal per a definir una autèntica política democràtica a Espanya.~~

L'atur constitueix avui també el problema principal a les zones industrials de Catalunya, molt especialment al Vallès Occidental, al Baix Llobregat, al Vallès Oriental i al Bages. L'acció del govern de la Generalitat ha estat en aquest terreny totalment ineficaç, per no dir que inexistent. Això fa més necessària una acció decidida d'alternativa i de mobilització a tot Catalunya, alternativa i mobilització que han de tenir en nosaltres, els comunistes, els principals impulsors.

Quant a les mesures de democratització de l'Estat i de la societat, tot reafirmant el nostre acord amb les propostes del Document del C.C. del P.C.E., volem remarcar les següents qüestions;

- La sentència del Tribunal Constitucional sobre la LOAPA ha invalidat el model de desenvolupament autonòmic propiciat pel P.S.O.E. En comptes d'un model basat en la iniciativa del poder central, la sentència sobre la LOAPA col.loca la iniciativa en l'exercici per part de les Comunitat Autònomes de les seves competències estatutàries i en la negociació política entre les diverses forces. Considerem totalment negativa l'actitud del govern del PSOE de promulgar les restes de la LOAPA -- tot conculcant els drets del Congés dels Diputats i del Senat -- i insistim en la necessitat d'obrir un diàleg i una negociació entre totes les forces polítiques amb repre-

sentació parlamentària sobre el desenvolupament futur de l'Estat de les autonomies, és a dir, sobre la política de traspassos, les mesures legislatives principals, la reforma dels Estatuts (especialment els aprovats per la via de l'art. 143 de la Constitució), els recursos financers, la descentralització efectiva de l'Administració pública, etc. Considerem negatiu que aquest diàleg no s'hagi iniciat i que algunes mesures -- com les relatives ~~a les transferències~~ als trasllats de funcionaris -- s'hagin avançat sense consultar les organitzacions sindicals del funcionariat.

Considerem també que els criteris amb què s'ha elaborat la Llei del Fons de Compensació Interterritorial no responen a les necessitats reals de les diverses nacionalitats i regions i ens sembla negativa la gairebé nul·la atenció amb què contempla les necessitats de Catalunya, tan castigada per la crisi i l'atur.

Denunciem com a especialment negativa la política de restricció de l'autonomia municipal, manifestada tant pel retard en l'aprovació de la Llei de Bases de Règim Local -- imprescindible per modificar les estructures totalmente anacròniques dels Ajuntaments -- com per la restricció dels recursos financers posats a disposició dels municipis. En aquest sentit, la proposta de rebaixar al 7'25 % la participació financera dels municipis constitueix un cop molt sever per l'autèntica autonomia municipal i obliga els Ajuntaments a una política de limitació de despeses i d'augment dels recursos especialment perjudicial per als interessos i les perspectives dels ciutadans. Aquesta situació és especialment negativa pels Ajuntaments amb més dèficits d'equipament o més obligacions de prestació de serveis i pot donar lloc a greus conflictes amb diversos sectors de la població, dels quals en pot sortir molt

perjudicada la credibilitat democràtica dels Ajuntaments. Els comunistes donem,doncs, un suport total a les propostes de la Federació Catalana de Municipis en relació a la qüestió financera i impulsarem les accions necessàries per millorar la situació econòmica dels Ajuntaments.

Quant a la lluita contra el terrorisme, considerem positiva la reacció d'amplis sectors de la població espanyola contra l'onada terrorista -- especialment després de l'assassinat del capità Martin Barrios --, però expressem la nostra preocupació per la insuficient mobilització del poble de Catalunya. Aquesta insuficiència expressa, segurament, la incapacitat de les forces polítiques catalanes en el seu conjunt de donar una resposta unitària al terrorisme en un moment en que comencen a predominar les preocupacions electorals, però això, que pot explicar el fet no el justifica ni ens eximeix a nosaltres, comunistes, de l'obligació de lluitar a fons per tal d'impulsar una repulsa i una mobilització permanents contra el terrorisme.

En aquest sentit, considerem necessari perfeccionar els mecanismes legals de lluita contra el terrorisme, però ens oposem a que això pugui significar un retrocés en l'exercici de les llibertats públiques o un plantejament simplement policial de la lluita contra el terrorisme. No considerem convenient,doncs, cap proposta d'il.legalització de cap força política ni creiem que s'hagin esgotat les mesures polítiques de reforçament de les autonomies. El prestigi i la solidesa de les autonomies són imprescindibles per aïllar políticament el terrorisme, juntament amb una acció policial eficaç en el respecte de les llibertat reconegudes a la Constitució. En aquest sentit,considerem necessari regular sense limitacions ni recels l'assistència de lletrat als detinguts i l'habeas corpus i

considerem que no és bo que en aquestes qüestions els criteris del Ministeri de l'Interior s'imposin sobre els del Ministeri de Justicia.

Considerem, en canvi, positives globalment les propostes de reestructuració de l'organització administrativa de les Forces Armades, tant pel que fa a la modernització d'aquestes com a l'enfortiment del poder civil en les qüestions de la defensa.

Quant a la llibertat d'expressió, expressem la nostra preocupació per les seves limitacions i molt especialment per la situació del periodista Xavier Vinader, el qual simbolitza les dificultats amb què encara topa l'exercici ple de la llibertat d'expressió.

En un altre sentit, considerem també negativa per a la llibertat d'expressió i d'informació la utilització partidista dels grans mitjans d'informació públics -- especialment de T.V.E.-- o la imposició de criteris privats en la informació -- com pot ser el cas del contracte entre el F.C.Barcelona i TV 3 de Catalunya.

En allò que concerneix a l'ensenyament, expressem les nostres reserves al contingut de la Llei de Reforma Universitària -- tot i reconeixent que pot obrir algunes perspectives positives -- per tal com pot augmentar la burocratització de la Universitat i pot obrir la via a la proliferació d'universitats privades.

D'altra banda, considerem que la L.O.D.E., malgrat les campanyes orquestrades per la dreta, és de fet una consolidació de les actuals estructures de l'ensenyament i,molt especialment, de l'ensenyament privat. En realitat, la LODE assegura la financiació de l'ensenyament privat, en detriment de l'atenció prioritària a l'ensenyament públic. Per això, tot i valorant

els seus aspectes positius, considerem que la LODE ha estat la frustració de la possibilitat d'introduir canvis substancials en la situació de l'ensenyament.

Finalment, considerem que les consideracions del Document del C.C. del P.C.E. sobre la situació internacional i la necessitat d'una política de pau i de neutralitat són encara més justificades per l'agreujament de la tensió provocat per la política agressiva i bel.licista del govern del president Reagan. L'agreujament de la situació al Líban i, molt especialment l'agressió contra Nicaragua, la invasió de Grenada i l'amenaça continua contra Cuba ens situen literalment a la vora mateixa del precipici i duen l'amenaça de guerra fins al paroxisme.

El bel.licisme i l'agressivitat del govern dels EEUU han estat també la causa principal del fracàs de les negociacions de Ginebra sobre els euromissils. La instal.lació dels missils Pershing i Cruise a diversos països de l'OTAN i la consegüent rèplica de la instal.lació de SS 20 a països del Pacte de Varsòvia són una gravíssima amenaça per la pau, a Europa,i a tot el món.

La destrucció d'un avió de passatgers sud-coreà per l'aviació soviètica és un altre signe d'aquest augment de la tensió i mostra que en les dues superpotències predomina avui la lògica de les decisicions militars sobre qualsevol altra.

En aquest sentit, hem de denunciar la indefinició i la inconseqüència del govern del PSOE en política internacional, especialment en allò que es refereix a la convocatória del referèndum sobre l'OTAN al nostre país. També hem de denunciar la

incapcitat del govern del PSOE de denunciar clarament la intervenció militar dels EEUU contra Grenada.L'actitud del govern espanyol és totalment indigna del govern d'un pais independent i sobirà que, a més, governa per decisió de 10 milions de votants.

Dintre d'aquest panorama general negatiu cal felicitar-nos, en canvi, del resultat positiu de la transició a la democràcia a l'Argentina, procés que esperem que servirà d'estímul i d'impuls per a altres països d'Amèrica Llatina, [illegible] que avui estan sotmesos encara a dictadures militars.

Finalment, considerem que la resposta del poble català als problemes causats per l'agreujament de la tensió internacional i a la necessitat d'impulsar la mobilització per la pau i el desarmament ha estat totalment insuficient, en contrast amb la mobilització popular d'altres llocs d'Espanya i [illegible] d'altres països d'Europa. D'aquesta insuficiència de resposta i de mobilització en som especialment responsables les forces polítiques i els comunistes hem d'assumir clarament la pròpia part de responsabilitat. [illegible] En fer-ho així, hem d'assumir també el compromís de donar un nou impuls a la mobilització de masses per la pau i el desarmament i per obtenir la sortida del nostre pais de l'OTAN a través del referèndum.